

Pikku Särjen suuri seikkailu

OLIPA KERRAN pikkuinen särki, joka asui Itämeressä Suomen rannikkovesissä.

Pikku Särki oli särkikalaksi varsinainen sintti, pituutta sillä oli vain vaivoin kasvatetut kahdeksan senttiä. Se oli jäänyt pituuskasvussa muista jälkeen ja saanut siksi pilkkanimen Pikku.

Pikku Särki ei myöskään ollut nopea liikkeissään. Se ei osannut muiden särkien lailla hypätä vedestä korkealle eikä se taitanut salamannopeita suunnanmuutoksia tai nopeita spurtteja.

Pikku Särki olikin aivan toista maata kuin muut sen parvessa.

Se jäi välillä parvesta jälkeen ja eksyi omille teilleen. Se piti merellistä maailmaa ympärillään aivan mahdollottoman kiehtovana.

Toisinaan Pikku Särki lumoutui vettä pitkin kantautuvista äänistä ja jäi kuuntelemaan niitä kuin sinfoniaa. Se saattoi unohtua ihaillemaan aaltojen läpi siivlöityviä valonsäteitä kuin hetkessä muuttuvia maalauksia. Välillä se uiskenteli keskelle rantavedessä huljuvia leväköynnöksiä ja antautui niiden aaltojen tahtiin taipuvaan rytmiin kuin tanssiin. Ja öisin se ui aivan pintaan ihmettelemään Itämeren yllä avautuvaa suunnatonta tähtitaivasta. Silloin se tunsu itsensä entistä pienemmäksi.

●●● Isommat särjet eivät huolineet moista outoa haaveilijaa joukkoonsa. Niiden hopeana välkehtivän parven muodostelmauinnin kaarteet ja käänteet vaativat tarkkuutta ja nopeutta, eikä Pikku Särjestä ollut siihen tehtävään. Ja jos muilta särjiltä kysyttiin: jos ei pitänyt muodostelmauinnista, ei ollut särki ollenkaan!

Kerrankin särkiparven vanhin ja viisain särki, monen monta koukkuja ja katiskaa elämänsä aikana väistänyt Vaari-Särki turhautui Pikku Särkeen ja sanoi:

”Sinäpä olet varsin kummallinen särkilapsi! Tuollainen epämääräinen haahuilu ja aaltojen tuijottelu ei tee kenellekään hyvää. Sinun pitää kasvaa ja innostua muodostelmauinnista, uimahypyistä ja pikauinnista – kyllä ikäisesi sitten hyväksyvät sinut mukaan.”

KITARANSOITTAJA KIVELLÄ

Pikku Särki lannistui Vaari-Särjen kommentista täysin. Muodostelmauinti, uimahypyt ja pikauinti eivät yksinkertaisesti saaneet sitä syytymään.

Jokin polte ja mielenkiinto sillä paloivat rinnassa, mutta se ei tunnistanut, mitä ne olivat. Missä se ikinä olisi hyvä? Mistä se tunnettaisiin?

Pikku Särki lipui masentuneena rantaan.

Rantakivien välissä tovin makoiltuaan se kuuli yhtäkkiä kaukaa sointuja. Pikku Särki ui lähemmäs voimistuvaa ja kirkastuvaa ääntä. Kun se nosti päänsä aalloista, se näki, mistä ääni tuli.

Rantakivellä istui mies, joka näppäili hiljaa kitaraansa ja hyräili sointujen tahtiin.

Pikku Särki ei ollut eläessään kuullut mitään niin kaunista! Se ui hieman lähemmäs ja kuunteli toisiaan seuraavia kummia sävelkuluja ja harmonisia sointuja. Se alkoi keinahdella musiikin tahtiin. Kolme vetoa oikealle, kolme vasemmalle, ja ympäri! Pari kaartoa alas, pari ylös, pitkä liuku takaisin soittajan luo. Pikku Särki kiersi lumoutuneena kehää matalassa rantavedessä, aivan soittajan silmien alla.

Kun Pikku Särki oli juuri ponnistanut vedestä tanssinsa huipentavaan piruettihyppyyn, musiikki taukosi ja kirkas valo välähti. Pikku-Särki molskahti takaisin veteen. Mitä ihmettä oli tapahtunut? Kun Pikku Särki ei enää nähnyt tähtiä, se täyhysi uudelleen rantakivelle. Mies on hävinnyt.

PIKKU SÄRKI LÖYTÄÄ INTOHIMONSA

Seuraavana päivänä Pikku Särki palasi samalle rannalle, jossa mies istui taas soittamassa kitaraansa. Pikku Särki aloitti tanssinsa ja huomasi, että mies hymyili – vilkuttikin. Siitä innostuneena Pikku-Särki jatkoi tanssiaan musiikin tahdissa.

Kohtaamiset toistuivat monena päivänä. Mies soitti tovin, lähti illan hämärtyessä pois ja Pikku Särki palasi uimaan parvensa vanavedessä.

Eräänä päivänä tapahtui jotakin, joka mullisti Pikku Särjen maailman. Kun Pikku Särki ui miehen luokse, tämä ojensi puhelimensa ruutua vettä kohti.

Pikku Särki tarkasteli ruudulla olevaa kuvaa parhaansa mukaan. Siinä oli vedestä ponnistava kala, joka taipui kauniiseen piruettiin. Sen ympärille oli piirretty kauniita värejä, kuvioita ja sointuja.

”Se olet sinä. Taiteesta pitävä pieni särki. Piirsin kuvan sinusta ottamastani valokuvasta, ystävä pieni”, mies sanoi. Vihdoin Pikku Särki ymmärsi, mistä se piti – taiteesta!

Pikkukalan maailmassa taidetta olivat aaltojen läpi siivilöityvät valonsäteet, rantavedessä huljuvat leväköynnökset, Itämeren yllä avartuva suunnaton tähtitaivas ja Itämeren rannoilla soivat sulosoinnut. Nyt hänellä oli merkitys elämässään: hänen kuvansa johdattaisi ihmiset taiteen äärelle.

Pikku Särki oli pakahtua ylpeydestä ja onnesta. Nyt silläkin oli intohimo, jota julistaa maailmalle.

Ja niin Pikku Särjestä tuli Itämeren kuuluisin taidesärki.